

Fletó: tévedések vígjátéka

2011 február 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Az egykori miniszterelnök múlt heti évértékel? beszédét hallgatva egy régi vicc jutott eszembe. Az agárversenyen az egyik havernak van egy tuti tippje, és minden pénzünket feltesszük rá. A kutya az els? kör után utolsó, de a haver jelzi, hogy nyugi, minden rendben lesz, ez csak taktika.

Aztán minden körben lemarad, de a haver integet: majd figyeljetek a végén. De a célba is utolsónak ér be, s amikor kérd?re vonjuk, lelombozva legyint: hát ezt sajnos elkúrtuk!

Nem akarom elviccelni Gyurcsány esetét, hiszen az mindannyiunk pénztárcájára olyan tragikus következménnyel járt, hogy ezt még ? maga is kénytelen volt – igaz, utólag – elismerni: „Legsúlyosabb társadalmi-gazdasági tévedésünk az volt, hogy 2002 és 2006 között erénynek hittük az osztogatást, majd ezt követ?en ugyancsak erénynek állítottuk be a korábbira kényszer?en következ? megszorítást. Ez nyilvánvaló ellentmondás. Bibó szavaival élve: els? állításunk a hamis realizmus, második pedig a túlfeszített lényeglátás csapdája volt”.

Tetszettek figyelni? A mi Fletónk végre beismerte azt, amit a gaz jobboldali sajtó már régóta feszeget. Miszerint az ország gazdasági teljesít?képességét jóval felülmúló osztogatásba fogott a szocialista kormányzat a választások után, méghozzá nem véletlenül. Teljesen tudatosan visszatért ahhoz a Kádár-rendszerben megszokott recepthez, hogy a dolgozók életszínvonalát külföldi kölcsönökb?l fedezzük, el?re elköltve a következ? nemzedék által megtermelend? nemzeti javakat is, ha ez kell a hatalmon maradáshoz. „Belátom, hogy 2004 után, a hirtelen jött miniszterelnökséget követ?en nem volt sem er?m, sem bátorságom s talán még felkészültségem sem, hogy változtassak a 2002 után kialakult kurzuson. Els?sorban gy?zni akartam” – ismerte el a mi Fletónk.

Minden szónak nagy jelent?sége van. Kezdjük „a hirtelen jött miniszterelnökséggel”, ami rögtön felveti a kérdést: miért is kellett a kedves elvtársaknak olyan gyorsan megszabadulniuk Medgyessy Pétert?l? Utóbbi, galád módon, távozásakor korrupciós összefonódások átláthatatlan hálóit vélte felfedezni a hatalom berkeiben, amit akkor mindenki kikért magának. Fletóval az élükön. És most mit is mondott? „Nem vettük észre, hogy a mögöttünk álló kormánypártok vezet?inek és tagjainak egy részét a morális, kulturális, emberi romlásnak olyan világa érintette meg, hogy az önmagában is képes volt aláásni kormányzásunk hitelét.” H?ha! Csak nem tetszik mondani! Szóval Medgyessy mégsem a leveg?be beszélt?! Azt nem is merem feltételezni, hogy az volt a baj vele: költeni szeretett, de lenyúlni nem hagyott eleget. De térjünk vissza a hirtelen jött kormányzás nehézségeire. Ha sem ereje, sem bátorsága, sem felkészültsége nem volt ahhoz – amint ezt beismerte –, hogy változtasson el?dje nyilvánvalóan öngyilkos, osztogató gazdaságpolitikáján, akkor miért is tetszett elvállalni? Ja, gy?zni akart. Természetesen egy jobb ország reményében. De miként tud egy jobb országot teremteni az, akinek ehhez sem ereje, sem bátorsága, sem felkészültsége? Szerintem sehogy, de azért ép ésszel még a legbalosabbak szemszögéb?l is újfent a nyilvánvaló ellentmondás esete forog fenn.

De nézzük tovább a vallomást: „erénynek hittük az osztogatást”. Fletonovics! Maga is tudja, hogy hinni a templomban kell. Talán azt akarta mondani: erénynek állították be az osztogatást! Merthogy maguk pontosan annyira hittek ennek erényességében, mint a ’80-as évek végén a marxizmus-leninizmusban, azt borítékolom. Hitték, nem hitték, a társadalmat tudatosan átverték. Méghozzá kétszer is: el?ször akkor, amikor rátukmálták azt az osztogatást, amit nem is kért. Nem emlékszem rá ugyanis, hogy hosszas tüntetéseken követelték volna az újabb

és újabb juttatásokat a Parlament el?tt. Majd amikor már a népet megdumálták, hogy csak ezekkel a juttatásokkal jöhet el a világok legigazságosabbika, akkor benyújtották a számlát érte. A „kényszer?en következ? megszorítás” persze megint cseles megfogalmazás, ami alatt a mi Fletónk a törvényszer?en következ? megszorításokat értette. Amit viszont ismét erénynek állítottak be. Vagyis nemcsak levetk?ztettek bennünket lyukas gatyára, de még büszkének is kellett volna lennünk arra, hogy kilóg bel?le az alfelünk. Ezt próbálták eladni nekünk a ’80-as évek vége felé is, de az a rendszer éppúgy megbukott ezen, mint Fletó, csak valamivel kisebb tartozást hagyott maga után. Egy évtizede az országnak megint rámegy majd a szocialista adósságok kifizetésére.

„Hosszú évek girbe-gurba gazdasági útjai után er?t kell venni magunkon, és legy?zve a fiskális alkoholizmus rövid távú mámorát, a szörny? másnaposság után észhez térve, a fiskális józanság útját kellene választani” – tanácsolja a mi Fletónk. Úgy tesz, mintha nem ? rúgott volna be úgy, hogy a költségeket az országnak azon többségére hagyta, akik el?l már húsz éve mindent elisznak.

Kedves Fletonovics! Az önök tragédiája az, hogy ennek a józan többségnek az önök fiskális alkoholizmusából lett elege, de végleg – és bizony pénze sem maradt tivornyáik finanszírozására.
Szalontay Mihály , magyarhirlap.hu

Ajánló